

Arrest

nr. 283 624 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2022.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan zijn bekering, daar hij niet getuigde omwille van een oprechte, diepgewortelde en innerlijke overtuiging bekeerd te zijn, en aldus geen geloof kon worden gehecht aan de problemen ten gevolge van zijn bekering en zijn hieruit voortgesproten vrees. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 248 959 van 11 februari 2021.

Het CGVS verklaarde zijn tweede verzoek niet-ontvankelijk. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

In het kader van zijn huidig verzoek stelt verzoeker dat hij ondertussen gedoopt is en dat de kerk "The City of the Living God" hem onder hun hoede heeft genomen. Verder verklaart hij dat hij niet meer actief is op sociale media omdat een groot deel van zijn persoonlijke bezittingen is gestolen, waaronder zijn smartphone. Bij terugkeer naar Iran vreest hij voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of geëxecuteerd te worden.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt hij de volgende documenten neer: een medisch attest (van 12/10/2021), zijn doopcertificaat (van 05/09/2021), een verklaring van "The City of the Living God" (van 03/10/2021), zeven foto's van zijn doopsel en een verklaring van zijn advocaat in Iran.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift immers niet of nauwelijks (concreet) in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en het verwijzen naar algemene (landen)informatie, waarmee hij echter de motieven in de bestreden beslissing geenszins weerlegt of ontkracht.

5. Het verwijzen naar artikels omtrent o.a. de situatie van christenen in Iran, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 december 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat zij is bekeerd tot het christendom en stelt dat de verwerende partij haar intenties ten onrechte in twijfel trekt. Volgens haar gaat het echter niet om haar intenties, maar om een reële vrees voor haar leven in geval van terugkeer. Zij licht toe dat zij bepaalde handelingen heeft gesteld – waarbij zij concreet verwijst naar haar doopsel – die voldoende zijn om een gegronde vrees te koesteren indien de autoriteiten in haar land van herkomst hiervan op de hoogte zijn, zeker “gezien de recente berichtgeving over Iran, die we allemaal kennen”. De verzoekende partij besluit dat dit alles onvoldoende werd onderzocht en vraagt om haar zaak “te herbekijken”.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter zitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 10 oktober 2022 opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al voorheen in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op wat wordt vastgesteld in de voormelde beschikking en de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij herhaalt dat zij tot het christendom is bekeerd en in dit verband verwijst naar haar doopsel, hetgeen volgens haar voldoende is om een gegronde vrees te koesteren indien de autoriteiten in haar land van herkomst hiervan op de hoogte zijn, stelt de Raad vast en beklemtoont hij dat in casu met die elementen wel degelijk rekening werd/wordt gehouden en deze afdoende werden onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er echter niet in, zoals eerder in voormelde beschikking reeds werd vastgesteld, een ander licht te werpen op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede grond heeft vastgesteld omtrent die door de verzoekende partij in het kader van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming aangehaalde elementen, met name de door haar afgelegde verklaringen en neergelegde documenten aangaande o.a. haar doopsel, namelijk:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek heeft uiteengezet, met name uw vrees dat u bij terugkeer geëxecuteerd zal worden en voor lange tijd in de gevangenis zal opgesloten worden omwille van uw bekering (verklaring volgend verzoek, vraag 19). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw bekering, waarbij u niet getuigde omwille van een oprechte, diepgewortelde en innerlijke overtuiging bekeerd te zijn, waardoor er eveneens geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen ten gevolge van uw bekering en uw hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging. Verder bleek dat u kennelijk tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over uw reisweg en de omstandigheden van uw vertrek uit Iran, wat uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnde. Dat u tot slot verklaarde verschillende Europese landen te hebben doorkruist zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, alvorens België te betreden, deed verder afbreuk aan de ernst van uw vermeende vrees. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest 248 959 van 11 februari 2021. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 25 maart 2021 werd op 11 mei 2021 niet-ontvankelijk verklaard aangezien u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk zouden verhogen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aflegt en documenten neerlegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan. Deze

verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Inzake uw verklaring dat u ondertussen gedoopt bent, hetgeen u staft met een doopcertificaat, foto's van uw doopsel en een verklaring van uw kerkgang van de City of the Living God (verklaring volgend verzoek, vraag 16, vraag 17, vraag 19), dient te worden opgemerkt dat in uw vorig verzoek reeds werd besloten dat uw religieuze activiteiten in België louter omwille van opportunistische beweegredenen waren ingegeven, dan wel omwille van een intrinsieke motivatie daar er incoherenties bestonden tussen uw verklaringen aangaande uw eerste kerkbezoeken in België. Het feit dat u nu een doopcertificaat en foto's van uw doopsel heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op de eerder gedane vaststellingen in het kader van uw vorige verzoeken, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het protestantisme. De verklaring van de City of the Living God gedateerd op 30 oktober 2021 werd bovendien duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk voor uw derde verzoek om internationale bescherming. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde.

Ook over de verklaring van uw advocaat uit Iran dat u in Iran vervolgd zal worden omwille van uw bekering (verklaring volgend verzoek, vraag 16, vraag 18), en die vermoedelijk opgemaakt is op 21 tir 1400 (21 juli 2021 in de Gregoriaanse kalender), dient te worden opgemerkt dat deze duidelijk opgesteld werd om uw asielmotieven kracht bij te zetten. Er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan dit document worden toegekend. Dit document betreft daarenboven een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Daar waar u verklaart niet meer actief te zijn op sociale media omdat een groot deel van uw bezittingen werd gestolen, waaronder uw smartphone, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier specificeert hoe, wanneer of door wie uw persoonlijke bezittingen zouden zijn gestolen en of deze spullen al dan niet werden gestolen in Iran (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Evenmin legt u documenten neer om uw verklaringen te staven. Hoewel er na het indienen van uw huidig verzoek, geen berichten meer door u werden gepost op uw Facebookpagina, blijkt deze pagina nog steeds actief te zijn. Verder bleek reeds eerder dat niets er op wees dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw Facebookpagina. U brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane vaststellingen.

Aangaande uw verklaring dat tijdens uw eerste verzoek uw reisroute verkeerd werd genoteerd – u stelt immers vanuit Griekenland met de vrachtwagen en de auto te hebben gereisd in plaats van met het vliegtuig (verklaring volgend verzoek, vraag 23) – dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste verzoek reeds bleek dat u geen zicht bood op uw werkelijke reisroute, alsook op hoe en wanneer u Iran verliet. Uw post factum verklaringen zijn dan ook niet van die aard dat ze de eerdere gedane vaststellingen door het CGVS en de RvV kunnen opheffen. Verwacht kan immers worden dat u eenduidige verklaringen aflegt doorheen de verschillende fases van uw asielpprocedure.”

De verzoekende partij ontkracht of weerlegt geenszins die vaststellingen op grond waarvan het Commissariaat-generaal terecht heeft geoordeeld dat zij bij haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

De verzoekende partij maakt op generlei wijze in concreto aannemelijk dat de autoriteiten in haar land van herkomst van haar doen en laten hier in België op de hoogte zouden zijn. Wat betreft haar verwijzing ter zitting naar de recente berichtgeving over Iran die we volgens haar allemaal kennen, waarbij ze niet verder concretiseert waarop ze doelt, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 10 oktober 2022, waar erop wordt gewezen dat een algemene verwijzing naar de algemene huidige (politieke, veiligheids- en/of mensenrechten)situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming: “Het verwijzen naar artikels omtrent o.a. de situatie van christenen in Iran, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd

of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.” Een dergelijke louter algemene verwijzing vormt in casu dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij slaagt er aldus niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 oktober 2022 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES